

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Dagmar Nygrínové a soudců JUDr. Marie Turkové a JUDr. Petra Průchy v právní věci žalobkyně: **N. Ch.**, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, Nad Štolou 3, Praha 7, pošt. schr. 21/OAM, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 26. 10. 2004, č. j. 46 Az 901/2003 – 31,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e o d m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobou podanou dne 22. 9. 2003 u Krajského soudu v Praze se žalobkyně domáhala přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 26. 8. 2003, č. j. OAM-4668/VL-10-P05-2001, jeho zrušení a vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení. Napadeným rozhodnutí žalovaného jí nebyl udělen azyl podle § 12, § 13 odst. 1, 2 a § 14 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Polici České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen zákona o azylu) a současně bylo vysloveno, že se na žalobkyni nevztahuje překážka vycestování ve smyslu § 91 zákona o azylu.

Rozsudkem ze dne 26. 10. 2004, č. j. 46 Az 901/2003 – 31, Krajský soud v Praze žalobu zamítl a současně vyslovil, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Kasační stížností podanou podle § 102 a násl. zákona č. 150/2002 Sb. (soudního řádu správního – dále jen „s. ř. s.“) se žalobkyně (dále jen stěžovatelka) domáhala zrušení shora označeného rozsudku Krajského soudu v Praze a vrácení věci tomuto soudu k dalšímu řízení. Současně žádala, aby jí byl pro řízení o kasační stížnosti ustanoven právní zástupce z řad advokátů ve smyslu § 30 o. s. ř., o osvobození od soudních poplatků a přiřazení tlumočnicka jazyka ruského do řízení. Navrhovala též, aby ve smyslu § 107 s. ř. s. přiznal Nejvyšší správní soud podané kasační stížnosti odkladný účinek.

Žalovaný v písemném vyjádření ke kasační stížnosti navrhoval její zamítnutí s tím, že bylo dostatečně v řízení doloženo, že stěžovatelka nebyla ve své vlasti pronásledována z důvodů taxativně vymezených v § 12 zákona o azylu. Snažila se zlegalizovat si prostřednictvím azylové procedury pobyt na území ČR, což je zneužitím institutu azylu. Žalovaný navrhoval, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost zamítl jako nedůvodnou a stejně tak aby zamítl též návrh na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

Nejvyšší správní soud se kasační stížností stěžovatelky nemohl zabývat, neboť byla podána opožděně.

Z obsahu spisu vyplývá, že napadený rozsudek Krajského soudu v Praze, v němž byla stěžovatelka řádně poučena o možnosti podat do dvou týdnů od jeho doručení kasační stížnost k Nejvyššímu správnímu soudu prostřednictvím soudu podepsaného, byl doručen do vlastních rukou stěžovatelky dne 1. 12. 2004, jak vyplývá ze záznamu na dodejce od obálky, v níž byl rozsudek doručován. Číselný záznam o datu doručení je doplněn podpisem stěžovatelky.

V souladu s ustanovením § 106 odst. 2 s. ř. s. musí být kasační stížnost podána do dvou týdnů po doručení rozhodnutí. Podle ustanovení § 40 odst. 2 s. ř. s. platí, že lhůta určená podle týdnů, měsíců nebo roků, končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, jenž určil počátek lhůty. Příkladně-li poslední den lhůtu na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty podle ustanovení § 40 odst. 3 s. ř. s. nejbližší následující pracovní den.

Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout (§ 106 odst. 2 s. ř. s.).

Z uvedeného vyplývá, že dnem doručení rozsudku, jímž byla středa dne 1. 12. 2004, počala stěžovatelce běžet dvoutýdenní lhůta k podání kasační stížnosti. Ta skončila v souladu s ustanovením § 40 odst. 2 s. ř. s. ve středu dne 15. 12. 2004. Tento den se svým označením – středa – shoduje se dnem, který určil počátek lhůty, tedy středou 1. 12. 2004. Nejpozději v tento den (15. 12. 2004) mohla stěžovatelka podat kasační stížnost s účinky zachování lhůty.

Vzhledem k tomu, že kasační stížnost byla u Krajského soudu v Praze podána osobně až v pátek dne 17. 12. 2004, jak to vyplývá z otisku razítka podatelny uvedeného soudu, nezbyvá než konstatovat, že lhůta pro podání předmětné kasační stížnosti byla zmeškána a Nejvyšší správní soud ji jako takovou musel podle § 46 odst. 1 písm. b) a § 120 s. ř. s. odmítnout.

Nutno poznamenat, že Krajský soud se za této situace, kdy kasační stížnost byla podána opožděně, již nemohl zabývat (a nezabýval se) žádostí stěžovatelky na ustanovení zástupce pro řízení o kasační stížnosti, či přiřazení tlumočníka pro řízení o ni.

Stěžovatelka rovněž požádala o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti. Jelikož kasační stížnost byla odmítnuta pro opožděnost, Nejvyšší správní soud se tímto návrhem již zabývat nemohl.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 3 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s., podle něhož žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, jestliže byla kasační stížnost odmítnuta.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 23. 2. 2005

JUDr. Dagmar Nygrínová
předsedkyně senátu